

Arrest

nr. 183 135 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 26 oktober 1979 in Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde steeds in de Magreb straat in Adhamiya (Bagdad). U ging naar school tot het derde middelbaar. Vanaf 1997 zwom u gedurende drie jaar bij de Iraakse legerclub. U behaalde verschillende medailles. U werkte nadien als zwemcoach en tevens als arbeider in de bouw. Op 27 mei 2004 kwam uw broer Ouday om bij een willekeurige schietpartij. Op 16 juni 2008 kwam uw broer Moustafa om toen uw huis beschadigd raakte bij de ontploffing van een autobom die in de buurt afging. Vanaf 25 mei 2011 werkte u als security bij een Brits bewakingsbedrijf. U werkte toen op een schip dat vanaf Al Faw (Basra) uitvoer. Eind 2012 werden de werknemers van dit

bedrijf bedreigd en kwam Amar Ahmed, een collega van u, om. U besloot toen uw werkzaamheden stop te zetten. Op 14 november 2014 zat u bij uw vriend Mohamed Abdullah in de auto toen deze tot ontploffing werd gebracht. Mohamed werkte tot dan toe nog steeds voor hetzelfde Britse bedrijf waarvoor u ook had gewerkt. Hij kwam om en u raakte gewond. Op 9 augustus 2015 ontving u thuis een dreigbrief waarin stond dat u gedood zou worden omdat u een verrader bent die met de Amerikanen werkte. U bent diezelfde dag via Erbil uit Irak vertrokken. U kwam in België aan op 20 augustus 2015 en vroeg hier asiel aan op 21 augustus 2015. Een tweetal maanden na uw vertrek uit Irak vond uw moeder een tweede dreigbrief. Hierin stond dat u gedood zou worden indien u zou terugkeren naar Irak. In de lente van 2016 zou Haidar Jihad, een ex-collega van in het Brits bedrijf, zijn gedood door middel van een ontploffing.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 8/1/09), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 19/10/08), uw kieskaart, vier badges in verband met uw zwemcarrière, foto's van uw zwemperiode, uw werkbadge van het bewakingsbedrijf, foto's van uw verwondingen, foto's van de ontplofte auto, foto's van het beschadigde huis waarbij uw broer Moustafa omkwam, medische attesten van uw ziekenhuisopname in België omwille van problemen met uw ademhaling en een psychologisch verslag. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort (d.d. 8/11/08), de identiteitskaart van uw broer Moustafa (d.d. 27/11/06), de identiteitskaart van uw broer Ouday (d.d. 1/8/02), de identiteitskaart van uw vader (d.d. 27/11/06), uw voedselrantsoenkaart, uw woonstkaart, een foto van een dreigbrief met kogel, de overlijdensaktes van uw twee broers en vader, een foto van een recent vermoorde ex-collega, foto's van uzelf met uw verantwoordelijke van het Brits bedrijf, foto's van hoe u er vroeger uitzag, foto's van uw ziekenhuisopname in België en een medisch attest in verband met uw littekens.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Volgens uw verklaringen bent u Irak ontvlucht nadat u werd bedreigd door een voor u onbekende militie omwille van uw werkzaamheden voor een Brits bedrijf.

Allereerst kan, wat de door u aangehaalde **vervolgingsfeiten** betreft, de volgende opmerking worden gemaakt. Het is frappant dat u geen enkel idee hebt tot welke organisatie en/of militie uw vervolgers behoorden (CGVS p.14-16, 21). U weet weliswaar dat er verschillende organisaties actief zijn in Adhamiya – u noemt “asaib ahl al haq”, “mehdi leger” en “dawa partij” (CGVS p.21-22) – maar duidt geen enkele van deze organisaties aan als uw belager. Vreemd genoeg zou u ook niet meer hebben geïnformeerd naar de stand van het politieel onderzoek na de bomaanslag waarbij u gewond raakte. U hebt zelfs niet gevraagd of er zicht was op de daders van die aanslag. U stelt dit te hebben nagelaten omdat het mogelijk is dat iemand van de politie samenwerkt met de milities (CGVS p.22). Nochtans gaat het hier om informatie die essentieel is om uw beweerde risico op vervolging in te schatten en kan er toch van u verwacht worden op zijn minst te proberen navraag te doen naar de stand van zaken. Een dergelijke laconieke houding doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Daarnaast dient aangehaald te worden dat u wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten **onvoldoende overtuigende bewijsstukken** voorlegt. Om de bomaanslag waarbij u gewond raakte aan te tonen legt u in eerste instantie enkel foto's van de ontplofte auto en van de door u opgelopen verwondingen voor. Hieruit kan niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden die ontploffing plaatsvond of hoe en wanneer de verwondingen werden opgelopen. U slaagt er niet in medische documenten in verband met uw ziekenhuisopname na deze aanslag voor te leggen. Na uw gehoor voegt u nog een hier in België opgemaakt medisch attest voor. Hierin wordt melding gemaakt van de verschillende littekens die u hebt. De dokter vermeldt dat u aangaf dat deze het gevolg waren van de explosie waarvan u het slachtoffer werd in 2014. Volgens hem zouden deze verwondingen daar inderdaad het gevolg van kunnen zijn. Doch, hij heeft enkel uw verklaringen om op af te gaan. Dit attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de precieze omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Hieruit kan in ieder geval niet worden afgeleid dat u persoonlijk werd gevisieerd. Mogelijk hebt u deze verwondingen opgelopen bij een willekeurige aanslag.

Hoewel uw verklaringen omtrent deze aanslag wel in het ziekenhuis in Irak zouden zijn afgenomen door de politie, legt u geen politieke documenten in verband met deze aanslag voor (CGVS p.22). Met

betrekking tot de foto van de dreigbrief met kogel, kan worden gewezen op het feit dat in deze brief geen naam wordt vermeld. Niet van een afzender noch van een geadresseerde (CGVS p.14). Deze brief zou dus aan eender wie gericht kunnen zijn en kan derhalve niet worden beschouwd als overtuigend bewijsstuk als zou u werkelijk persoonlijk gevisieerd worden. Na uw vertrek uit Irak zou uw familie nog een tweede dreigbrief hebben gevonden. Deze zou wel aan u persoonlijk zijn gericht, uw naam zou erop vermeld zijn. Deze brief legt u echter niet voor. Uw familieleden zouden hem hebben verscheurd en weggegooid (CGVS p.20-21). Dergelijke handelwijze doet de wenkbrauwen fronsen. Immers, in het kader van uw asielaanvraag zou het vreemd zijn op zo'n onachtzame wijze om te springen met dergelijk bewijsstuk.

Voorts dient te worden gewezen op het feit dat u ondanks u uw problemen wijt aan het **Brits bedrijf** waarvoor u zou hebben gewerkt, u er niet in slaagt nog maar de naam van dit bedrijf te noemen. Ook het logo van dit bedrijf kunt u niet beschrijven of tekenen (CGVS p.8-9). Nochtans had u uw werkbadge van dit bedrijf bij. U hebt blijkbaar niet de moeite genomen om deze grondig te bestuderen. Gezien de grote impact die deze werkzaamheden op u zouden hebben gehad, u linkt namelijk de reden waarom u uw land diende te verlaten hieraan, is dit zeer merkwaardig. Dit roept dan ook verdere twijfels op bij de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Met betrekking tot de door u neergelegde werkbadge dient bovendien te worden opgemerkt dat deze slechts geldig was tot april 2012. U beweert dat dit uw laatste werkbadge was (CGVS p.14). Nochtans zou u tot eind 2012 voor dit Brits bedrijf hebben gewerkt (CGVS p.11). U zou dan meer dan een half jaar zonder geldige badge hebben gewerkt, een gegeven dat, en dat hoeft geen betoog, totaal niet kan overtuigen. De op deze werkbadge vermelde geboortedatum komt tevens niet overeen met degene die u hier opgeeft (CGVS p.2). Dergelijke bedenkelijke elementen doen dan ook twifelen aan de authenticiteit van deze badge, hetgeen uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. U beweert dat u uw werk eind 2012 verliet omdat de werknemers werden bedreigd en een van uw collega's toen werd gedood. Welke militie hierachter zit, kunt u niet zeggen. U weet zelfs niet op welke manier uw collega werd gedood (CGVS p.11). Er kan worden aangenomen dat u zich hierover zou informeren alvorens halsoverkop uw werkzaamheden stop te zetten. De bomaanslag in november 2014 zou de eerste keer zijn geweest dat u persoonlijk werd geconfronteerd met een probleem omwille van uw vroegere werkzaamheden (CGVS p.15, 19). U had in tussentijd geen contact meer met dat Brits bedrijf (CGVS p.11). Uw toenmalige werkzaamheden situeerden zich in Basra, terwijl u verder steeds in Bagdad woonde (CGVS p.3, 5, 9). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom u na al deze tijd dan wel plots problemen kreeg, in die mate zelfs dat u het slachtoffer werd van een bomaanslag. U stelt dat het de auto van uw vriend was die ontplofte, dewelke op dat moment nog steeds werkzaam zou zijn voor dat Brits bedrijf (CGVS p.15-16). Opmerkelijk genoeg had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog beweerd dat het uw auto was die ontplofte. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd ontkent u simpelweg dit verklaard te hebben (CGVS p.24). Dergelijke inconsistentie versterkt de reeds gerezen twijfel met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien zat er tussen de bomaanslag en de daaropvolgende dreigbrief weer een negental maanden (CGVS p.14, 20). U kunt tevens geen concrete voorbeelden geven van personen die net als u hun werkzaamheden bij het Brits bedrijf reeds lange tijd hadden stopgezet en dan ineens werden vermoord in de periode dat u zou zijn gevisieerd. U haalt nochtans aan dat veel van uw ex-collega's zouden zijn gedood. Zelfs uw directeur zou zijn gedood. Wanneer en hoe dit gebeurde kunt u echter niet zeggen (CGVS p.23-24).

Uw moeder, broers en zussen verblijven momenteel nog steeds in **hetzelfde huis** waar de aan u geuite bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden (CGVS p.6). Ze ondervonden na de hierboven vermelde dreigbrief geen problemen. Wel zouden mensen volgens uw moeder het huis in het oog houden, maar niemand heeft ooit iemand van uw familieleden persoonlijk aangesproken om naar u te vragen (CGVS p.6-7, 23). Bovendien hiernaar gevraagd, komt u niet veel verder dan te stellen dat 'vreemde auto's voorbij uw huis komen' en met daarin 'soms mensen met een lange baard, soms zoals gewone burger gekleed' (CGVS p.23). Dit wijst er allerminst op dat u persoonlijk zou hoeven te vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens, betreffende de **dood van uw twee broers en vader** dient te worden gewezen op het feit dat deze gebeurtenissen geen uitstaans hebben met de problematiek waarom u het land hebt verlaten. Uw twee broers kwamen om in respectievelijk 2004 en 2008. Geen van hen werd persoonlijk gevisieerd. Ze werden het slachtoffer van een willekeurige schietpartij en bomaanslag (CGVS p.4, 6-7). Uw vader zou bezweken zijn aan een hartinfarct uit verdriet om de dood van zijn twee zonen (CGVS p.5). Bovendien kan worden gesteld dat u enkel foto's van het beschadigde huis waarbij uw broer Moustafa omkwam en een kopie van hun overlijdensaktes hebt voorgelegd ter staving van hun overlijdens. Wat de foto's betreft dient te worden gesteld dat hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke

omstandigheden deze werden genomen. U legt geen originele stukken neer van de overlijdensaktes waardoor de herkomst en authenticiteit van deze stukken, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën, niet kan worden gegarandeerd, noch kan worden nagegaan. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden.

Dit alles leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren. De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

De overige **documenten** die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier immers om uw identiteitskaart (d.d. 8/1/'09), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 19/10/'08), uw kieskaart, vier badges in verband met uw zwemcarrière, foto's van uw zwemperiode en de kopieën van uw paspoort (d.d. 8/11/'08), de identiteitskaart van uw broer Moustafa (d.d. 27/11/'06), de identiteitskaart van uw broer Ouday (d.d. 1/8/'02), de identiteitskaart van uw vader (d.d. 27/11/'06), uw voedselrantsoenkaart en uw woonstkaart. Deze documenten zijn enkel een indicatie betreffende de identiteit en herkomst van u en enkele van uw familieleden, dewelke hier niet ter discussie staan. Wat betreft het psychologisch verslag, de medische attesten van uw ziekenhuisopname in België omwille van problemen met uw ademhaling en de kopieën van de foto's van deze ziekenhuisopname dient te worden gewezen op het feit dat deze enkel een indicatie zijn voor uw medische en psychologische toestand hier in België. Hierin wordt geen melding gemaakt van de eventuele invloed van deze problemen op uw afgelegde verklaringen. Wanneer u wordt gevraagd of uw medische of psychologische toestand van invloed is op uw prestaties tijdens het gehoor bij het CGVS haalt u enkel aan dat u wat moeilijker kon ademen omwille van het vele praten. Er werd tijdens het gehoor meermaals gewezen op het feit dat een pauze kon worden ingelast. U gaf steeds aan verder te willen gaan met het gehoor (CGVS p. 2, 5, 18). Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Ook de foto van uw recent vermoorde ex-collega is slechts een kopie. Zoals hierboven reeds werd aangehaald kan hierdoor de authenticiteit van dit document niet worden nagegaan. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid om wie het gaat, in welke omstandigheden deze persoon om het leven kwam, wie of welke organisatie hier achter zat en met welke reden dit plaatsvond. Deze foto kan dan ook niet worden weerhouden als indicatie voor uw persoonlijke vrees voor vervolging. Hetzelfde geldt voor de foto's van uzelf met uw verantwoordelijke van het Brits bedrijf en de foto's van hoe u er vroeger uitzag. Deze voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk.

UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een

oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middels wordt de schending aangevoerd van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdeling (verder: Vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève, van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

Verzoeker voert aan:

"Verzoekende partij kan niet worden verweten haar daadwerkelijke belager niet met name te kunnen aanduiden, daar deze belagers zich niet bij name hebben voorgesteld. Evenmin hebben zij enige tekens of indicies achtergelaten die verzoekenden partij tot een "zekerheid" had gebracht.

Verzoekende partij is na de aanslag waarvan zij slachtoffer werd op 14.11.2014 samen met haar collega die hierbij omkwam, niet bij de politie gaan informeren.

Vooreerst heeft verzoekende partij niet willen gaan informeren uit vrees naar informatie te zoeken, vermits zij geen enkel vertrouwen stelt in haar politiediensten, waarvan algemeen gekend is dat leden

tot de milities behoren of ondersteunen. Verzoekende partij had het overgeleefd en wenste uiteraard niet te gaan melden dat zij het overleefd had. Toen verzoekende partij gehospitaliseerd was, hielden mannelijke familieleden de wacht in het Ziekenhuis , uit vrees dat verzoekende partij zou worden afgemaakt.

Bovendien beseftte verzoekende partij dat informeren zinloos was en ook nutteloos was : het gezin van haar omgekomen collega kreeg juist te weten dat een pv of zaak tegen x geopend was en dat zij geen gevolg dienden af te wachten. Het gezin kreeg evenmin schadeloosstelling.

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat bij een aanslag , en gezien het hoog aantal aanslagen, de politie geen werkelijk onderzoek leidt : de wagens worden gewoon weggetakeld of met een bulldozer uit de weg gehaald, zonder enig onderzoek. Bij gebrek aan echte politieke wil, aan middelen, wordt geen daadwerkelijk onderzoek geleid. Gelet op het aantal aanslagen, is de situatie wel begrijpelijk; al is die niet aanvaardbaar;

Uit de Cedoca informatie blijkt niet dat enige onderzoek geleid werd met betrekking van de gebruikelijke, standaard onderzoek dat door de Politiediensten in Irak gevoerd wordt in geval van een "geïsoleerde" aanval, zoals de aanval waarvan verzoekende partij en haar colle het slachtoffer werden.

Dat bij gebrek aan enige informatie ivm de modus operandi van een "standaard" onderzoek is het verwijt niet pertinent en kan uiteraard niet de beslissing steunen.

Verder verwijt het CGVS verzoekende partij geen voldoende bewijzen te hebben voorgelegd van ivm de vervolgingsfeiten , ondanks het feit dat verzoekende partij documenten voorgelegd heeft die haar verklaringen ook ondersteunen.

(...)"

[verzoekende partij argumenteert inzake haar tewerkstelling bij een Brits bedrijf, stellende dat zij concrete informatie gaf over de werkindeling, dat zij geen vragen moest stellen en dat alles geheim moest worden gehouden en dat verweerder geen info heeft gevraagd aan het Brits bedrijf waarvan de werkbadge werd bijgebracht.]

"Dat verzoekende partij de mening is toegedaan dat het geen toeval kan zijn dat de wagen van haar collega precies die dag als doelwit genomen werd, waarop zij zich als inzittende in de wagen bevond.

Dat haar collega , in tegenstelling tot haar, na het incident van 2012 bij het Brits bedrijf was blijven werken en dat haar collega zoniet dagelijks, minstens regelmatig zijn wagen gebruikte;

Dat haar collega derhalve reeds vroeger al als doelwit kon worden genomen.

Dat het feit dat op die dag twee "verraders" aan boord waren, is voor verzoekende partij een duidelijk teken dat beiden als doelwit werden genomen, omwille van hun activiteiten met de Britten, als duidelijk teken van straf voor de verraders.

Dat verzoekende partij de nadruk wenst te leggen dat tussen 2012 en eind 2014 de macht die aan de milities , al dan niet noodgedwongen, aanzienlijk gestegen is, zodat ook de praktische opportuniteiten om een gedoelwitte aanslag te plegen aanzienlijk verhoogd zijn.

Dat deze component door het CGVS niet ingezien werd, ondanks het feit dat dit kan uitleggen dat verzoekende partij geen incidenten kende tot het einde van 2014.

Dat verzoekende partij verder laat bemerken dat het CGVS een redenering blijkt te volgen waarbij verzoekende partij het enige doelwit zou zijn van de milities : de milities zouden haar onophoudelijk moeten achtervolgen.

Dat deze zienswijze echter niet kadert met de algemene, bekende situatie in Irak ,waar milities uiteraard gewelddaden voor eigen rekening uitvoeren, maar ook te kampen hebben met interne strijden naar de macht, verdeeldheid en opdrachten die zij ook moeten vervullen. In deze chaotische toestand is het niet uitgesloten dat verzoekende partij enige tijd met rust gelaten wordt en opnieuw als doelwit wordt genomen waarneer een opportuniteit zich aanbiedt.

De terreurdaden waaraan de milities zich schuldig maken hebben trouwens niet anders als doel dan wraak nemen en de bevolking paniek aan te jagen, vermits elkeen die zich iets kan verwijten als medewerker van de VS of bondgenoten, weet dat ooit of laat de straf zal komen als zij maar gekend zijn : de zelfs noodgedwongen modus operandi werkt de psychose , de terreur te verspreiden.

Dat verzoekende partij door niets anders uitlegt dat haar moeder en familieleden die nog steeds in het huis verblijven waar zij bedrogen werden, tot hiertoe niet het slachtoffer zijn geweest van concreet geweld;

Dat deze mensen die inderdaad langs komen of het huis benaderen , goed wetende dat verzoekende partij er niet meer woont : haar gezin ondervindt en beleeft dagelijks stress en durft de situatie niet aan te klagen, daar zij bewust is dat haar geen bescherming kan worden geboden en uit vrees zich aan leden van nog andere milities te signaleren. De bevolking stelt geen enkel vertrouwen meer in de autoriteiten want weet concreet niet tot welke militie een politielid al dan niet behoort.

Dat tot slot dient te worden vastgesteld dat de gestoorde psychische toestand van de verzoekende partij vatbaar is bij loutere lezing van haar interview.

Dat verzoekende partij hiervan niet eens bewust is."

Inzake de subsidiaire bescherming verwijst verzoekende partij naar *"haar hoeddanigheid van Soenniet, van ex Soennitische officier, van Soennitische burgers in de steeds meer en meer precare veiligheidssituatie in BAGDAD, regio waarvan verzoekende partij afkomstig is."* Te dezen wordt omstandig verwezen naar en geciteerd uit landeninformatie inzake de situatie in Bagdad.

2.1.2. Op 2 januari 2017 bezorgt verweerder een aanvullende nota die het document *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van 14 november 2016 behelst.

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat hij niet uitwerkt op welke wijze voormeld artikel zou zijn geschonden. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet concreet uitwerkt hoe voormeld artikel werd geschonden, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.5. Verzoekers asielrelaas is gebaseerd op tewerkstelling bij een Brits bedrijf. Het blijkt echter dat verzoeker de naam van dit bedrijf niet kan geven (gehoor CGS, p.8) noch kan hij het logo beschrijven hoewel dit op de werkbadge staat (gehoor CGVS, p.9). Verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bevestigt dat hij de naam van het bedrijf niet kan meedelen. Verzoeker weerlegt evenmin de motivering niet waar deze stelt: *“U zou dan meer dan een half jaar zonder geldige badge hebben gewerkt, een gegeven dat, en dat hoeft geen betoog, totaal niet kan overtuigen. De op deze werkbadge vermelde geboortedatum komt tevens niet overeen met degene die u hier opgeeft (CGVS p.2).”* Deze vaststellingen inzake essentiële elementen van zijn tewerkstelling doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Dit geldt des te meer omwille van de terechte motivering die stelt: *“U beweert dat u uw werk eind 2012 verliet omdat de werknemers werden bedreigd en een van uw collega's toen werd gedood. Welke militie hierachter zit, kunt u niet zeggen. U weet zelfs niet op welke manier uw collega werd gedood (CGVS p.11). Er kan worden aangenomen dat u zich hierover zou informeren alvorens halsoverkop uw werkzaamheden stop te zetten.”* Van verzoeker kan inderdaad verwacht worden dat hij de doodsoorzaak van zijn collega kunnen omschrijven, minstens navraag zou hebben gedaan, *quod non* (gehoor CGVS, p.11).

De bestreden beslissing stelt: *“De bomaanslag in november 2014 zou de eerste keer zijn geweest dat u persoonlijk werd geconfronteerd met een probleem omwille van uw vroegere werkzaamheden (CGVS p.15, 19). U had in tussentijd geen contact meer met dat Brits bedrijf (CGVS p.11). Uw toenmalige werkzaamheden situeerden zich in Basra, terwijl u verder steeds in Bagdad woonde (CGVS p.3, 5, 9). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom u na al deze tijd dan wel plots problemen kreeg, in die mate zelfs dat u het slachtoffer werd van een bomaanslag. U stelt dat het de auto van uw vriend was die ontplofte, dewelke op dat moment nog steeds werkzaam zou zijn voor dat Brits bedrijf (CGVS p.15-16). Opmerkelijk genoeg had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog beweerd dat het uw auto was die ontplofte. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd ontkent u simpelweg dit verklaard te hebben (CGVS p.24). Dergelijke inconsistentie versterkt de reeds gerezen twijfel met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Verzoeker voert geen dienstig verweer ten aanzien van de terechte motivering over zijn inconsistente verklaringen inzake de eigenaar van de ontplofte auto.

De verwijzing naar de *“chaotische toestand”* en de mogelijkheid dat verzoeker *“enige tijd met rust gelaten wordt en opnieuw als doelwit wordt genomen wanneer een opportuniteit zich aanbiedt”* is een loutere bewering ten aanzien van de terechte vaststelling dat het niet plausibel is dat verzoeker omwille van zijn vermeende werkzaamheden in Basra, en na een tweetal jaar zonder problemen te hebben verbleven in Bagdad, alsnog het doelwit zou worden van een doelgerichte aanslag op zijn persoon. Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker niet kan duiden welke milities het op hem zouden hebben gemunt en hieromtrent geen actie heeft ondernomen (gehoor CGVS, p.22).

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn vermeende tewerkstelling in Basra.

De medische documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt kunnen niet leiden tot een ander oordeel. Het betreffen immers medische getuigschriften die werden opgesteld op basis van verzoekers verklaringen aan een dokter en psycholoog waaruit echter geen oorzakelijk verband met de aangevoerde gronden van vervolging kan worden afgeleid.

Waar verzoeker verwijst naar een *“gestoorde psychische toestand”* die zou blijken uit de lezing van het gehoorverslag wordt vastgesteld dat er in het gehoorverslag geen elementen zijn op te maken die, behoudens een aantal fysieke ongemakken, duiden op een *“gestoorde psychische toestand”*.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in zijn verklaringen omtrent zijn asielrelaas, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht gelet op voorgaande vaststellingen.

De Raad neemt de motivering aangaande de door verzoeker bijgebrachte documenten over aangezien deze motivering steun vindt in het dossier en terecht en pertinent is.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het feit dat hij soenniet is, merkt de Raad op dat uit de landeninformatie blijkt dat soennieten in Bagdad omwille van het conflict in Irak onder druk staan. Op basis van de landeninformatie van de partijen kan echter niet afgeleid worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad aanleiding kan geven tot gegronde vrees voor vervolging omwille van religie.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6.1 Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

2.2.6.2. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.3. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de

stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.2.6.4. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.5. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS